

Arrest

nr. 265 486 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 B 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, in werking getreden op 3 februari 2020, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Georgië om vervolgd te worden door een aantal overheidsfunctionarissen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat (i) verzoeker geen enkele bewijsstukken bijbrengt ter ondersteuning van zijn relaas, (ii) verzoekende partij in diverse andere Europese landen reeds een weigeringsbeslissing heeft gekregen, (iii) er geen geloof kan worden aan zijn bewering jarenlang te zijn gevisieerd door verschillende overheidsfunctionarissen, (iv) verzoeker in al die jaren van vermeende afpersing nooit beroep heeft gedaan op de bescherming van de autoriteiten in zijn land, en (v) voor zover er enig geloof aan de vermeende veroordeling voor diefstal van 2011 kan worden gegeven, quod non, wordt nog gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk op onrechtmatige wijze werd veroordeeld voor diefstal en stelt hij bovendien zelf amnestie te hebben gekregen waardoor de voorwaardelijke straf nietig is verklaard.

3.2. Verzoeker stelt vooreerst dat er in de bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van procedurele noden. Hij stelt dat DVZ al op 21 februari 2020 procedurele noden heeft vastgesteld, meer bepaald dat hij lyrica en methadon gebruikt en aan hepatitis C lijdt. Hij stelt dat dit van belang is nu geheugenproblemen mogelijke bijwerkingen van lyrica en methadon zijn, en dat hij tevens op zijn persoonlijk onderhoud aangaf geheugenproblemen te hebben. Ook zijn raadsman bevestigde dit op het einde van het verhoor.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat artikel 48/9, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden op zichzelf niet vatbaar is voor beroep. Verder kan tevens naar de nota worden verwezen waar deze het volgende stelt "(...)blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verwerende partij stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de medische, psychologische toestand van verzoekende partij een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit het attest van dokter G. L. van 17 december 2020 blijkt niet dat de problematiek van verzoekende partij haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. In dit attest wordt immers enkel te kennen gegeven dat verzoekende partij zich op 26 november 2020 heeft aangemeld in het centrum met de vraag voor medische en psychosociale begeleiding is en wordt er weergegeven dat verzoekende partij in de oriëntatieprocedure zit en intussen reeds 4 gesprekken heeft gehad. Hieruit blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar medische of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin wordt er hierin melding gemaakt van eventuele geheugenproblemen waarmee verzoekende partij te kampen zou hebben. Verzoekende partij laat bijgevolg na deze te staven aan de hand van medische stukken. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale en medische toestand de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en oppervlakkige verklaringen. Met het louter verwijzen naar algemene informatie over de mogelijke bijwerkingen van het geneesmiddel lyrica (problemen met geheugen, concentratie, oriëntatie en coördinatie, moeite met praten) en de mogelijke bijwerkingen van methadon (psychische klachten zoals rusteloosheid, gejaagdheid, verwardheid, nervositeit, angstgevoelens of depressie) toont verzoekende partij geenszins in concreto aan dat zij last zou hebben van één of meerdere van deze mogelijke bijwerkingen. Verwerende partij laat na dit aan de hand van medische stukken te staven." Verzoekers betoog doet hier geen afbreuk aan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald dat de medische stukken waarnaar verzoeker verwijst, reeds beoordeeld zijn, en dat tevens wordt aangehaald dat medische problemen in si geen direct verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn plausibele uitleg voor de afwezigheid van enige documenten. Hij stelt dat hij de documenten, toen hij ze in 2006 in Engeland en in andere landen heeft voorgelegd, nooit heeft teruggekregen, en dat het CGVS de mogelijkheid heeft om de documenten uit Engeland op te vragen. Verder haalt verzoeker aan zijn best te zullen doen nog documenten te bekomen.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat het niet aan de commissaris-generaal is, noch aan de Raad om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen, noch om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van de door hem neergelegde documenten in andere landen. Het is aan verzoeker om bij zijn aanvraag alle voor hem nodige en nuttige stukken voor te leggen. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, niet enkel gezien het ontbreken van documenten, maar ook gezien de vage, oppervlakkige verklaringen en loutere beweringen, en de vaststellingen dat verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en ook niet aantoont waarom hij op dat moment geen stukken heeft proberen bekomen.

3.4. Verzoeker stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing foutief werd gesteld dat hij in tal van landen om internationale bescherming heeft gevraagd terwijl het enkel Frankrijk zou zijn geweest. Verzoeker stelt dat hij in de overige landen de procedure niet heeft afgewacht, en dat zijn aanvraag tot internationale bescherming enkel in Frankrijk is afgewezen. Verder stelt hij dat het CGVS niet door de beoordeling van de Franse asielinstanties is gebonden.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat uit het administratief dossier tevens blijkt dat verzoekers aanvraag tot internationale bescherming in Oostenrijk is afgewezen. Verder wordt er op gewezen dat de vaststelling dat verzoekende partij in de andere Europese landen zijn aanvraag niet afwachtte, of er geen indiende, wat evenmin getuigt van zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.5. Verzoeker stelt vervolgens wel genoeg informatie te hebben verleend m.b.t. de identiteit van zijn belagers. Hij verwijst tevens nogmaals naar de zware medicatie die hij neemt en die een impact op zijn geheugen zou hebben.

De Raad stelt vast dat onder 3.2. reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn mentale en medische toestand de oorzaak is van zijn vage, onwaarschijnlijke en oppervlakkige verklaringen, en dat het louter verwijzen naar mogelijke bijwerkingen van een geneesmiddel niet volstaat. Verzoekers betoog doet hier dan ook geen afbreuk aan.

3.6. Betreffende de onterechte veroordeling beaamt verzoeker dat hij geen documenten kan voorleggen, en stelt hij dat het allemaal wel heel toevallig is. Hij bevestigt nogmaals dat hij amnestie heeft gekregen, en stelt dat het CGVS tekort heeft gedaan aan diens onderzoeksplicht betreffende de omstandigheden in de gevangenis. Ook betreffende de ontvoering van zijn broer stelt verzoeker dat het onmogelijk is om hiervan bewijs voor te leggen.

Dienaangaande kan met de verwerende partij worden gevolgd waar deze in de nota het volgende stelt: "Waar verzoekende partij opmerkt dat zij verklaarde gefolterd te zijn in de gevangenis van Gdani bij haar arrestatie in 2011 en het CGVS hier verder niet op ingaat, gaat zij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat er aan deze arrestatie en bijgevolg evenmin aan de beweerde foltering in de gevangenis van Gdani geen geloof wordt gehecht. Verzoekende partij brengt immers geen enkel stavingsstuk om haar beweringen dienaangaande te ondersteunen. Waar verzoekende partij informatie voegt bij haar verzoekschrift waaruit blijkt niet lang naar haar detentie in Gdani er via klokkenluiders op 18 december 2012 video's naar boven kwamen waarbij bewakers gevangenen folterden en verkrachtten (stuk 6), hetgeen voor een groot schandaal zorgde in Georgië, benadrukt verwerende partij dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie aangaande foltering in de gevangenis in Georgië geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk gearresteerd en gedetineerd te zijn in de gevangenis van Gdani. Temeer daar deze informatie geen betrekking heeft op verzoekende partij. Bovendien dateert deze informatie uit 2012 en doet deze geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat "sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming.". Verzoekers betoog doet hier geen afbreuk aan.

3.7. Verzoeker verwijst ten slotte nog naar de corruptie van het Georgische rechtssysteem en het gebrek aan effectieve bescherming. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus van 24 november 2020 en enkele andere rapporten.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat de loutere verwijzingen naar algemene rapporten geen afbreuk doen aan de desbetreffende motieven. Ook het louter citeren van bepaalde passages uit de door de commissaris-generaal gehanteerde COI Focus volstaat niet. Tot slot wordt er nog op gewezen dat Georgië werd opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 oktober 2021, stelt verzoekende partij dat zij documenten, en met name getuigenverklaringen heeft opgevraagd, maar dat deze vastzitten bij de douane waardoor zij die stukken nu dus niet kan voorleggen. Voorts voert ze aan dat de procedurele noden die werden vastgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken door het Commissariaat-generaal werden genegeerd. Verzoekende partij merkt nog op dat zij psychische problemen heeft en methadon neemt, en voegt hieraan toe dat zij vroeger ook medicatie nam tegen hepatitis C. Ze meent dat de medicatie haar hiaten en tegenstrijdigheden verklaart. Door het gebrek aan documenten worden haar verklaringen juist belangrijker, aldus verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van en op algemene, niet onderbouwde wijze voort borduren op eerder afgelegde verklaringen en aangehaalde argumentatie.

Zo betreft verzoekende partij haar argumentatie dat het Commissariaat-generaal de procedurele noden die werden vastgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft genegeerd, net als waar zij wijst op haar psychische problematiek en haar medicatiegebruik, niets meer dan een herhaling van hetgeen zij hieromtrent eerder heeft aangevoerd. Verzoekende partij laat evenwel na een ander licht te doen schijnen op de grond in de beschikking van 7 oktober 2021 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker stelt vooreerst dat er in de bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van procedurele noden. Hij stelt dat DVZ al op 21 februari 2020 procedurele noden heeft vastgesteld, meer bepaald dat hij lyrica en methadon gebruikt en aan hepatitis C lijdt. Hij stelt dat dit van belang is nu geheugenproblemen mogelijke bijwerkingen van lyrica en methadon zijn, en dat hij tevens op zijn persoonlijk onderhoud aangaf geheugenproblemen te hebben. Ook zijn raadsman bevestigde dit op het einde van het verhoor.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat artikel 48/9, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden op zichzelf niet vatbaar is voor beroep. Verder kan tevens naar de nota worden verwezen waar deze het volgende stelt “(...)blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verwerende partij stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de medische, psychologische toestand van verzoekende partij een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen. Ook uit het attest van dokter G. L. van 17 december 2020 blijkt niet dat de problematiek van verzoekende partij haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. In dit attest wordt immers enkel te kennen gegeven dat verzoekende partij zich op 26 november 2020 heeft aangemeld in het centrum met de

vraag voor medische en psychosociale begeleiding is en wordt er weergegeven dat verzoekende partij in de oriëntatieprocedure zit en intussen reeds 4 gesprekken heeft gehad. Hieruit blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar medische of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin wordt er hierin melding gemaakt van eventuele geheugenproblemen waarmee verzoekende partij te kampen zou hebben. Verzoekende partij laat bijgevolg na deze te staven aan de hand van medische stukken. Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale en medische toestand de oorzaak is van haar vage, onwaarschijnlijke en oppervlakkige verklaringen. Met het louter verwijzen naar algemene informatie over de mogelijke bijwerkingen van het geneesmiddel lyrica (problemen met geheugen, concentratie, oriëntatie en coördinatie, moeite met praten) en de mogelijke bijwerkingen van methadon (psychische klachten zoals rusteloosheid, gejaagdheid, verwardheid, nervositeit, angstgevoelens of depressie) toont verzoekende partij geenszins in concreto aan dat zij last zou hebben van één of meerdere van deze mogelijke bijwerkingen. Verwerende partij laat na dit aan de hand van medische stukken te staven.” Verzoekers betoog doet hier geen afbreuk aan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald dat de medische stukken waarnaar verzoeker verwijst, reeds beoordeeld zijn, en dat tevens wordt aangehaald dat medische problemen in si geen direct verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

En voorts:

“Verzoeker stelt vervolgens wel genoeg informatie te hebben verleend m.b.t. de identiteit van zijn belagers. Hij verwijst tevens nogmaals naar de zware medicatie die hij neemt en die een impact op zijn geheugen zou hebben.

De Raad stelt vast dat onder 3.2. reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn mentale en medische toestand de oorzaak is van zijn vage, onwaarschijnlijke en oppervlakkige verklaringen, en dat het louter verwijzen naar mogelijke bijwerkingen van een geneesmiddel niet volstaat. Verzoekers betoog doet hier dan ook geen afbreuk aan.”

Verzoekende partij laat voorts gelden dat zij documenten, en met name getuigenverklaringen heeft opgevraagd, maar dat deze vastzitten bij de douane waardoor zij die stukken nu dus niet kan voorleggen. Ze voegt hieraan toe dat door het gebrek aan documenten haar verklaringen juist nog belangrijker worden.

Daargelaten dat verzoekende partij haar uitleg hiervoor -die ze bovendien niet staat, daar ze niet enig bewijs bijbrengt van haar verklaring dat er stukken bij de douane zouden vastzitten- niet wegneemt dat zij de stukken waarover zij spreekt niet neerlegt, en dat getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en gezien de subjectieve aard ervan hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde hebben, werpt verzoekende partij met haar betoog geen ander licht op de grond in voormelde beschikking waar wordt vastgesteld: “Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn plausibele uitleg voor de afwezigheid van enige documenten. Hij stelt dat hij de documenten, toen hij ze in 2006 in Engeland en in andere landen heeft voorgelegd, nooit heeft teruggekregen, en dat het CGVS de mogelijkheid heeft om de documenten uit Engeland op te vragen. Verder haalt verzoeker aan zijn best te zullen doen nog documenten te bekomen.

Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat het niet aan de commissaris-generaal is, noch aan de Raad om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen, noch om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van de door hem neergelegde documenten in andere landen. Het is aan verzoeker om bij zijn aanvraag alle voor hem nodige en nuttige stukken voor te leggen. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, niet enkel gezien het ontbreken van documenten, maar ook gezien de vage, oppervlakkige verklaringen en loutere beweringen, en de vaststellingen dat verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en ook niet aantoont waarom hij op dat moment geen stukken heeft proberen bekomen.”

De Raad benadrukt dat niet louter omwille van het gebrek aan documenten, doch op grond van verschillende andere pertinente vaststellingen en precies op basis van het geheel van die vaststellingen de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging ongeloofwaardig wordt bevonden. Verzoekende partij werpt geen ander licht op die vaststellingen die alzo doen besluiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 oktober 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET